

INHOUD

New Orleans – Louisiana

Een uitgave van P&P Orchids.

Niets uit deze publicatie mag op enigerlei wijze worden overgenomen zonder uitdrukkelijke toestemming van de uitgever. Het verlenen van toestemming tot publicatie strekt zich tevens uit tot het in enige vorm elektronisch beschikbaar stellen. Hoewel aan deze publicatie uiterste zorg is besteed, aanvaarden de uitgever noch de redactie enige aansprakelijkheid voor schade ontstaan door eventuele fouten en/ of onvolkomenheden in deze uitgave.

New Orleans - Louisiana

Patrick Mannens

Het wordt haast een jaarlijkse gewoonte. In het voorjaar moest ik naar de VS om een conferentie bij te wonen. Bestemming New Orleans. Gelukkig, dat men vaak andere steden kiest. Op die wijze krijg ik de kans om telkens met een andere omgeving, met andere mensen en omstandigheden kennis te maken. De vlucht was zaterdag 9 januari om 10:10 voorzien. Bij het inchecken was ik de eerste! En voor dat inchecken al een vragenronde. Wie pakte je bagage, wat is de reden van Uw reis,... Men rade me aan zeker tijdig 'de laatste' controle te passeren! Dus ik naar terminal B. Door de taxfree, paspoortcontrole en scan van handbagage. Ik passeer zonder problemen, wel een enorme file. Voorbij de taxfree zijn er ontbijstalletjes. Ongeveer in het midden is er een shop, daar kocht ik de vorige keer een deo-stick, ik dacht net, dat ik de mijne niet bij had, laat ik daar weer langs gaan. Maar daar stond een reuze file aan te schuiven. Niet voor de shop, maar voor wat...? Wel ter hoogte van die shop is een nieuwe controlepost. Alle trafiek naar de US vertrekt voorbij die 'laatste' post. Geen deo dus en ook hier weer aanschuiven. Hier wordt je letterlijk gefouilleerd. Je moet even wegstappen en men checkt Uw handbagage, alles wordt geopend, alles wordt bekeken, te gek, in boeken wordt gebladerd, alsof er iets tussen de bladeren zou zitten. Dan nog even een kort gesprekje en je mag verder. Voorbij dit punt is er niets meer, geen shop, geen koffie, niets!

nderwijl sneeuwde het buiten rustig verder. Het begon licht te worden en alles leek nog witter. Ik begon stilaan voor het vertrek te vrezan. Maar quasi op tijd taxieden we weg. We landen in Atlanta met 20 minuten voorsprong op de timing. Ongeveer 2:35 voor de volgende vlucht. Moet lukken zou je denken. Ik zat vooraan en was quasi als eerste uit het vliegtuig. Imigration! Aanschuiven jongens, vinger afdrukken, lachen naar de camera, waarom ben je hier, hoeveel geld heb je bij, etc. Dan je bagage ophalen, wat op de eerste plaats van aankomst in de US, moet je je bagage claimen en weer afgeven voor transit. Dat vraagt weer veel tijd, maar is echt te belachelijk! Gewoon van de band halen, niemand kijkt of doet er iets mee, dan naar de andere kant van de terminal lopen, en daar weer op een band zetten. Daarna wel weer alle handbagage checken. Dus eerst weer aanschuiven, weer schoenen uit, laptop uit de tas, nu ook camera's, etc. En lopen naar de volgende terminal. Alles is wel goed aangegeven, daarmee verlies je geen tijd, maar ik was maar juist op tijd om de connectie te halen. In Atlanta vroom het 4°C. en lag er een zuchtje wit, als je vanuit het vliegtuig keek. In New Orleans vroom het ook 4°C, een diepte record, zeker omdat het al enkele dagen aanhield.

Ik ga jullie het verhaal van het congres besparen en ook de lof over de gevarieerde keuken en de lekkere biertjes zal ik niet aanhalen, net als de toffe jazzy sfeer, Bourbon street, the French Quarter, enz. Laat ik het enkel bij het orchideeënavontuur houden. Theoretisch had ik op dag twee (zondag) de 'vrije' dag, waar ik op zoek ga naar de plaatselijke mede orchidioten!

Ik had het adres van Molly Prokop, de voorzitter van de lokale orchideeën vereniging en van John & Linda Bourgeois van 'Morning Star Orchids' uit Thibodaux. Deze laatste had voor mijn vertrek bevestigd dat ik welkom was voor een bezoek. Dus ik vertrok al vrij vroeg die richting uit. Volgens de GPS 45minuten rijden, ik deed er ruim anderhalf uur over. Zonder echt te stoppen onderweg, al was er heel wat te zien. Eerst weg uit New Orleans, dat was niet moeilijk, vanuit the French Quarter zit je zo op de snelweg. En dan via een groot aantal bruggen richting Thibodaux. Dat New Orleans laag ligt en veel last heeft van wateroverlast, was me bekend, maar het valt pas op, als je als je over die

swamps heen rijdt. Naast de weg staat gewoon alles blank, de bomen zijn in winterrust en verloren hun blad, de *Tillandsia usneoides* vormen het geheel om in een spookachtige omgeving. Alles lijkt dor en dood. Het enige wat kleur en beweging in dat alles brengt zijn het grote aantal vogels. Gaande van kleintjes, over stellopers en reigers tot grote roofvogels. Later op de dag zag ik zelfs een 'Bold eagle', het symbool van de natie. Het symbool van Louisiana de bruine pelikaan kreeg ik niet te zien. Onderweg passeer je plaatsen als Les Allemands en raceland. Daar heeft men duidelijk te leiden gehad van orkaan Katherina. Er is alweer heel wat opgebouwd, maar er liggen massa's afval.

Langs de weg die ik volg overal water, soms staan heel der landerijen onder, soms zijn het kanalen, of echte riviertjes. Nooit zag ik zoveel bruggen. Alle vormen en maten. Soms hoog genoeg om echte zeeschepen te laten passeren, soms erg speciaal van vorm, soms weggeknipt uit een film over de eerste wereldoorlog.

Ook heel wat industrie, later zal ik begrijpen dat dit alles te maken heeft met de rijke olievelden langs de kust en het vershippen en behandelen van olieproducten, die dan veelal via de Mississippi hun weg moeten vinden naar het binnenland. De woningen staan gewoonlijk een eindje achterin, rondom de huizen is er steeds wel heel wat vrije ruimte. Maar haast alle woningen zijn uit hout geconstrueerd. Hoe dichter ik bij Thibodaux ben hoe droger het terrein lijkt te worden. Dan verschijnen ook altijd grote dennen en vooral de prachtige grote eiken. (*Quercus virginiana*) Het zou het embleem van Louisiana kunnen zijn, al is dat de Franse lelie, die je ook in de vlag terugvindt. Die dank zijn origine, aan de Franse veroveraar Cavelier de La Salle die in 1682 het toenmalig Franse territorium aan de Mississippi naar de Franse Koning Louis XIV omdoopte tot Louisiana. Iets na tien arriveer ik bij John en Linda.

Die hadden ondertussen al een bericht ingesproken op het telefoontoestel in het hotel. Ze ontvingen me erg gastvrij. Het eerste onderwerp van gesprek was het weer. Die tempera turen zijn ze daar niet gewoon. Linda is overtuigt 'Global Warming' is eerder 'Global Cooling'. Zeven dag van vorst hadden ze nooit eerder meegemaakt. Aan één van hun drie serre's hing een ijspegel van meer dan een meter lengte. Ze hebben geen dubbele beglazing en amper een verwarming, gelukkig schijnt over dag de zon, zodat die een deel van de opwarming in de serre op zich neemt.

De eerste serre die we bezoeken is de *Vanda*-serre. Een wel erg hoge serre, opgetrokken in cederhout en bekleed met volledig transparante plastic golfplaten.

In de nok hangt een enorme ventilator, die in de zomer de lucht uit de serre zuigt. Lucht die langs de andere kant door grote openstaande ramen, met vliegendraad naar binnen stroomt.

Nu staan de ramen dicht en staat het register voor de ventilator dicht. In plaats daarvan brand een gigantische gasverwarming. Normaal hoeft die verwarming slechts af en toe aangeschakeld worden in de periode tussen november tot einde februari.

Nu brand ze al enkele weken ononderbroken. Enkele *Vanda's* bloemen met mooie bloemtakken. Volgens John is de oogst aan bloeiende planten eerder bescheiden. In al zijn serre's overigens. Desondanks vond ik het indrukwekkend. De mooiste *Vanda* was zeker een prachtig bloeiende *Vanda* 'Sandra Johnson', maar John pakte uit met een HCC bekroonde *LC Intercepts* 'Yan Chris'.

Ook een alba variëteit van *Cattleya walkeriana* vond ik indrukwekkend en wat denk je van *Phaius tankervillea*, met zo maar even 16 bloemtakken... Veel staat opgepot in stenen potten, met overdwarse slippen en als mengsel gebruikt hij grove brokken poreuze lavagesteente.

De tweede serre bevat John's paradepaardjes. De blauwe *Cattleya*-achtigen. Vooral hybriden, maar ook variëteiten van species, met typisch een blauwe kleur. *LC Egeria* 'Gran Blue Swan', *C. walkeriana* 'Monte Azul', *Schomlaelia* 'Vera Cruz'. En vele andere, te veel om alle namen op te schrijven. Maar ook de *C. intermedia* en *C. percivaliana* stonden er best bij en Linda trok mijn aandacht op *BC Deese* 'French lace', die zeker *Brassavola digbiana* (tegenwoordig *Rhyncholaelia*) in de kruising had. Hier had

John een leuke manier gebouwd om de temperatuur omlaag te houden. Voor grote ventilatoren had hij een cirkelvormige darm, met vernevelkopjes. En met een compressor drukte hij water door de sproeikoppen, wat zo de kas ingeblazen wordt.

John een leuke manier gebouwd om de temperatuur omlaag te houden. Voor grote ventilatoren had hij een cirkelvormige darm, met vernevelkopjes. En met een compressor drukte hij water door de sproeikoppen, wat zo de kas ingeblazen wordt. Meer dan dat kon hij zich niet veroorloven, wat gedurende de zomer is het niet alleen warm maar er heerst ook een zeer hoge luchtvochtigheid. Dus als hij teveel vocht introduceert krijgt hij problemen, met algen en rot. In de potten zie ik hier een mengsel van bark, gepofte kleikorrels en piepschuim.

(Wat ze daar peanuts noemen. Sommige liefhebbers vullen onderaan de helft van hun potten met peanuts volgens John). Soms met wat droge sphagnum. Maar vooral bovenop een handvol Osmocote. Hij toont me zijn dagtank voor het sproeien.

Blijkbaar kampt hij met hoge kalkgehalten. De pH is ruim 7,5 soms zelfs pH 8. Dit brengt hij naar beneden door zuren toe te voegen tot pH 5, vervolgens 60ml Supertrive op een vat van 100liter. Hier voegt hij nog 20-20-20 Peeters aan toe. Een echte hoeveelheid kan hij niet noemen, één pond (beker). Blijkbaar meet hij ook niet naar de μSm waarden. En dat mengsel verdeelt hij bij elke sproeibeurt door een sproeisysteem, waarbij 1/16 verdunt.

Mij leek het een enorme grote hoeveelheid mest. Zijn hybriden zien er dan ook wonderwel uit! Overigens een alternatief voor Supertrive zou Ruttone zijn, maar daar hebben ze slechte ervaringen mee.

Een alternatief voor Osmocote is Nutracote, maar daar geldt dat Osmocote een product heeft wat in 12 tot 14 maanden zijn voeding afgeeft en Nutracote in amper 6 maanden. Met die laatste hadden ze al eens verbranding aan de wortels.

De derde serre, bevatte een veel grotere verscheidenheid aan planten. Ze was ook iets koeler, maar deze was haast niet toegankelijk er stonden wel erg veel planten.

Niet te verwonderen, immers tussen de serre's had hij een constructie gecreëerd waar planten buiten, onder amper een schermdoek konden hangen. Al die planten had hij nu voor de grote koude moeten binnen halen.

Ook hier stonden nog enkele opmerkelijke *Catleya* hybriden te bloemen, in noteerde *Slc. Auzac x Intermedia* een zeer donkere wat velourse bloem met wit staminodium. De *Catleya 'Clear Blue skys'*, *Blc.Greenwich 'Misty Lime'*, *Slc.Gran x C.minerva*. Best leuke hybriden. Tenslotte trok bij het verlaten van de serre achterin de tuin nog heel wat anders de aandacht.

Een vijftigtal kalkoenen, nestkasten met honingbijen.

John heeft er her en der verspreid staan en bezit zo'n duizend tal kisten. Achterin de tuin staan ook twee 40 voet containers, waar in de eerste allemaal naar orchideeën gerelateerde producten opgeslagen liggen, oppotmateriaal, tot houten korfjes en blokjes. In de andere liggen dan weer allerlei zaken die wat met de honingindustrie te maken hebben, zoals vooral voorgeprepareerde honingraten, de zo nodige centrifuge en bijenkasten.

Wat John duidelijk ook met enige fierheid toonde was zijn remorque, of doe ik hem onvoldoende eer aan, door de wagen als remorque te betitelen. Een volledig ingerichte en volledig gesloten kar, met airco in, aparte compressor en stroomaggregaat.

In de kar schabben, bakken, een kar, je kan het zo gek niet noemen.

Ook in hun voortuin staat een gigantische 77 jaar oude eik. Die was geplant ter ere van de geboorte van zijn oudere broer.

Op die eiken zit resurrection furn, Een varentje, wat deze tijd van het jaar dor en afgestorven lijkt en bij wat neerslag en hernemen van de temperatuur weer groen kleurt en lijkt te verrijzen. Bij een vriend die een 50-tal Km verop woont weet hij *Encylia conopsis* op groeien. Ze gaan er samen een plag mos afhalen en bij hem op de boom voor zijn huis zetten. De Morningstar Orchids dank zijn naam aan het feit dat zijn ouders en grootouders er vroeger de Morningstar plantation hadden. Eén van de vele plantations aldaar. Aanvankelijk was er rijst gekweekt, later suikerriet. Dat laatste is nog steeds erg veel verbouwd in die omgeving!

John nodigde me uit voor een maaltijd in Flanigan's. Waar men ondermeer de typische Gumbo serveerde. Een kop bijzonder lekkere vissoep. Helemaal mijn meug! Onderwijl we aten speelde er een live band wat Jazz en Soul muziek, een van de muzikanten kwam ons groeten het was vroeger net als John een strafpleiter voor het gerecht, nu speelde hij voor de fun in het weekend wat muziek. Ja strafpleiter... ook dat, John lijkt wel van alle markten thuis Hij is van '41, dus 69 jaar oud, pas vorig jaar met Linda gehuwd, maar hij doorworstelde zeker een bijzonder gevarieerd leven, afgestudeerd als econoom werkte hij aanvankelijk als boekhouder, maar vervolgens werkte hij op olieboorplatformen, zo gaf hij les aan de universiteit, onderwijl haalde hij zijn master in de advocatuur. Als hij dan al niet als houtbewerker even in de huizenbouw zat, dan was er ook steeds wel een hand te kort op de plantage van zijn ouders, kort om een man met handen aan zijn lijf.

Na de lunch bracht hij me naar zijn mentor, want zo noemde hij Ashley Mathern. De man die hem heel wat hielp als hij in de orchideeën business stapte, want overigens met orchideeën is John amper een zestal jaren echt commercieel bezig.

Ashley heeft ook een drietal serre's rondom zijn huis gebouwd. Je stapt letterlijk langs alle kanten van in zijn huis in een serre.

Eén was pas hersteld, daar was gedurende de laatste storm het dak afgeblazen. Gelukkig had de schoonzoon geholpen en lag het nieuwe dak er net op voor deze groet koude aanbrak.

Ashley was ooit de voorzitter van de Terrebone Orchid Society, een taak die hij onlangs aan John heeft over gegeven.

Zijn collectie was veel verscheidener dan die van John. Hij had ook erg veel hybriden, maar hier en daar hing er een species tussen. Wat me ook bijzonder opviel was de vorm van zijn serre. Wat aanleiding was tot natuurlijke luchtverplaatsing en ter gelijker tijd afkoeling. Want dat is hun grote probleem tijdens de zomermaanden. Het was al laat als we bij Ashley toekwamen we namen dan ook al snel weer afscheid. Beiden zou ik dinsdag terug zien op de bijeenkomst van de New Orleans Orchid Society ter gelegenheid van mijn lezing.

Op terug weg passeerden we nog langs enkel bijenkorven, langs pompgemalen, waarbij John me erop attent maakte dat die terreinen, daar ruim onder de zeespiegel liggen. Langs een oude Plantation, die ooit gebruikt werd al decor voor enkele films, waaronder opnames van Ray, de film over het leven van Ray Charles, welke helemaal is opgenomen in New Orleans en omgeving, terwijl het verhaal zich afspeelde in Boston. Het was al laat als ik weer richting hotel reed, ik denk dat John me nog dagen lang zou kunnen entertainen. Want ik vertelde hier lang niet alles. Hij toonde me ook zijn huis, zijn antiek, zijn wapens, ...

Als bij toeval ben ik net op tijd in mijn kamer, immers de telefoon gaat en iemand van de American Orchid Society belt me om af te spreken voor de lezing morgen. Of ik dan iets zou moeten eten...? Ik stel dat ik 's middags uitgebreid zal lunchen en echt niet te veel hoeft hebben. Er zal cake zijn, typische kerstcake. Afwachten wat dat zal brengen.

De volgende afspraak was rond 18:00 dan zou 'iemand' van de orchideeën vereniging me oppikken, hij had me gebeld en zou me oppikken met een '77 Cadillac... Ik stond zoals afgesproken aan de garage even voor zes. Plots riep de conciërge me 'Mister mensen?'

Mijn chauffeur melde een vertraging. Na een kwartiertje draaide een beige oldtimer de straat in. De chauffeur was ook een oldtimer... of klinkt dat onbeleefd? Zo bedoel ik het niet! Echt een figuur uit duizenden. In kostuum, met een das in de kleuren van de Amerikaanse vlag. Een soort armband, met Klok, GSM, zaklamp en enkele andere dingen ingebouwd, zoiets zag ik nooit eerder. In de auto brandde binnenin geen enkel lichtje behalve een digitale tijdsaanduiding. Maximilian O.Mipro, zo hete de brave man bracht me naar de botanische tuin, waar de vergadering plaatsvond.

Onderweg kreeg ik weer heel wat historie van New Orleans te verteren. Hier woonden de indianen, hier werd de eerste stad opgericht, hier wonen de arme-zwarten, hier stond voor Kathrina een huizen blok, hier was voor Kathrina het beste steakhouse in town. En zo ging het maar door. O ja er was ook een winkel, waar hij voor zijn vader Lucky Striks moet gaan kopen, maar hij mocht de vrouwen niet aanspreken. Toen begreep hij het niet, maar later zou hij begrijpen, dat op het verdiep boven de grocery een hoorhouse was.

Enmaal de botanische tuin bereik was, namen anderen het over. Maximilian verdween in de keuken, hij zette koffie en trakteerde het gezelschap met taart en King Cake, een cake die typisch in de periode van Mardi Gras wordt aangeboden.

De suiker op de cake heeft de meest fluorescerende kleuren. De voorzitters Miss Molly ontving me met open armen, ook John en Linda daagden op samen met Ashley en zijn echtgenote. Zo'n vergadering heeft vanzelfsprekend weer veel van vergaderingen die je elders op de wereld ziet. Mensen brengen enkele van hun bloeiende planten mee en zitten gezellig samen. Hier start vooraf gaande aan de effectieve vergadering een pre-meeting plaats in een aparte zaal, daar krijgen beginnelingen les.

Volgens Miss Molly 'New Commers' die vaak jaren lang die status houden blijven die pre-meetings bijwonen. Het aanbod aan bloeiende planten was net zoals ik eerder op andere plaatsen in de VSA zag vooral opgebouwd uit hybriden, liefst zo groot en kleurrijk als mogelijk.

Na plantenkeuring krijgen ze zo wat allemaal een prijs of vermelding. En ook dat zag ik eerder, net als elders in de VSA hechten deze mensen enorm veel belang aan de registratie en indien mogelijk certificatie (lees onderscheiding) van hun planten.

Iemand vroeg mijn hulp om te trachten zijn naam plaatje te lezen. Hij kende de naam van zijn eigen plant niet, maar wist wel dat de cloon waarvan deze plant afstamde een AOS onderscheiding had gekregen. Na een officiële opening van de vergadering door Miss Molly was er al direct een pauze en werd de cake aangesneden.

Na die pauze was het mijn beurt. De presentatie is een beproefd item, ook nu liep het goed en de reacties bleven niet uit. Het publiek was erg enthousiast. Enkelen leken geïnteresseerd om Europese orchideeën te gaan kopen.

Als afsluiter kreeg ik enkel typische kralenkransen uit New Orleans omgehangen, ik kreeg ook een pakje met een zeer mooie kader en de pin van de club om op te steken. Maximilian kwam net op tijd uit de keuken om me terug naar het hotel te brengen.

Anderen hadden trips naar België gepland, iemand zou de Rijn afvaren en wellicht tot in Antwerpen komen met de boot. Iemand anders wou naar Bastogne, volgens zijn kaart lag dat slechts enkele cm voorbij Antwerpen, zo ver kon dat niet zijn... En hoe lang doe je over de weg van Parijs naar Antwerpen...?

Nuttige links :
<http://www.neworleansorchidsociety.org/>
<http://www.morningstarorchids.com>

NOOS

New Orleans Orchid Society

NEW ORLEANS ORCHID SOCIETY NEWSLETTER

JAN 2010

NOOS Newsletter

President's Message

Prez Sez

Thank you, Max, for hosting our Christmas banquet again. What a great way to finish 2009 and start 2010.

Many heartfelt thanks to Carol and her Board, Vienna, Alice, Ed, Ann, Donna and Charlie, for an outstanding year.

Congratulations to the plant award winners, Carol, Ed Schellhaas, Ed and Ethel Subervielle. And not to be forgotten, thank you to all those who help at meetings and shows to make our club so dynamic and fun.

Let's keep the momentum going as we enter our 59th year!

Happy, healthy New Year!

Molly

OFFICERS

PRESIDENT Molly Prokop
VICE-PRESIDENT Max Mipro
Secretary Larry Hennessey
Treasurer Alice Barrios
Newsletter Editor

Vienna Mackey
Website Editor
Stephanie Nienaber

Board of Trustees
Donna Stange
Charlie Stange
Ed Schllhaas

MEETING NOTICE

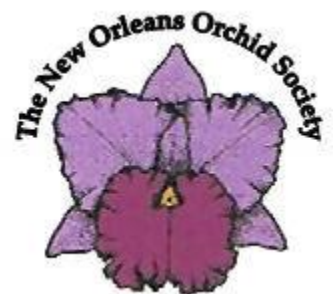
Tuesday, Jan. 12, 2010
City Park Garden Study Center
7:30pm

GUEST SPEAKER

"European Orchids"
by Patrick Mannen

NEWCOMER'S PROGRAM

"Wrapping it up"
by Russel Deroche

1

<http://www.neworleansorchidsociety.org/>

NOOS

New Orleans Orchid Society

